

38 והתבאר שהפסוק בא למעט נרבע ונעבד ולא תחילת הציהוב, אין
 39 לפשוט מברייתא זו את הספק האם תחילת הציהוב הוא ספק גדול
 40 ספק קטן או בריה בפני עצמה.
 41 הגמרא מביאה ספק נוסף של רבי זירא, בענין דומה לספק הקודם.
 42 מבואר במשנה (פרה פ"א מ"ג), שבכל מקום שהוזכר בתורה לענין קרבן
 43 'כבש', הכוונה בתוך שנתו. וכאשר מוזכר 'איל', הכוונה בן שתיים,
 44 כלומר לאחר שנכנס לשנתו השנייה, ועד עולם. אולם דווקא כשנכנס
 45 חודש שלם (דהיינו שלשים ואחד יום) לתוך שנתו השנייה נקרא 'איל',
 46 אך בתוך החודש השלשה עשר, אינו כשר לא בתורת כבש ולא
 47 בתורת איל. ומבואר במשנה שם שרבי טרפון היה קורוהו 'פלגס'.
 48 **כְּעִי רַבִּי זִירָא, הָאֹמֵר הָרִי עָלֵי לְהַבִּיא עוֹלֹת בְּהֵמָה, מִן הָאֵיל אוֹ**
 49 **מִן הַכֶּבֶשׂ,** כלומר מאיזה שארצה, **וְהַבִּיא פְּלִגְסִים** – ממיין צאן שנמצא
 50 בתוך החודש השלשה עשר שלו, **מֵהוּ, הָאֵם יֵצֵא יְדֵי חוֹבַת נַדְרוֹ אוֹ**
 51 **לֹא.** ולהלן יתבאר צדדי הספק.
 52 רבי זירא מבאר לדעת מי שייך להסתפק: **אֵלֶיבָא דְרַבִּי יוֹחָנָן, לֹא**
 53 **תִּבְעֵי לָךְ –** אין להסתפק, ופשוט הדבר שאינו יוצא ידי חובתו, **דְּאָמַר**
 54 **רַבִּי יוֹחָנָן, 'פִּלְגִס' בְּרִיָּה בְּפָנֵי עֲצֻמוֹ הָיִי. דְּתַנֵּן (פרה פ"א מ"ג) מִיָּן צֵאן**
 55 **בֵּן שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר חֹדֶשׁ,** אינו כשר לא לאיל ולא לכבש וכו', ואם
 56 **הִקְרִיבּוּ, מִבֵּיא עָלָיו נִסְכֵי אֵיל,** והיינו מנחת שני עשרונים סולת,
 57 **וְשְׁלִישִׁית הַזֵּהוּן יֵינן לְנִסְכֵי, כַּדִּין אֵיל, וְאֵין עוֹלָה לוֹ מִזְבְּחוֹ – אֵם**
 58 **הַתְּחִיב לְהַבִּיא כֶּבֶשׂ לְבַד אוֹ אֵיל לְבַד,** אינו יוצא ידי חובתו על ידי
 59 **הַקְּרַבַּת הַפִּלְגָס.** ובמשנה לא מבואר מה הטעם שאינו יוצא ידי
 60 חובתו, האם משום שהוא ספק כבש ספק איל, או משום שהוא בריה
 61 בפני עצמו. ולהלן יתבאר שנחלקו בזה רבי יוחנן ובר פדא. **וְאָמַר רַבִּי**
 62 **יוֹחָנָן,** הטעם שמביא עליו נסכי איל, הוא משום שנאמר לענין נסכי
 63 **אֵיל (במדבר טו) 'אוֹ לְאֵיל תַעֲשֶׂה מִנְחָה' וגו', ומתיבתא 'או' אנו דורשים**
 64 **לְרִבּוֹת אֵת הַפְּלִגְסִים,** שמביאים עליו נסכי איל. ומדברי רבי יוחנן
 65 מוכח, שהטעם שאמר התנא שאינו עולה לו מזבחו, הוא משום
 66 ש'פלגס' בריה בפני עצמו הוא וואף על פי כן ריבדה הפסוק לנסכי
 67 איל, שהלא אם היה הוא ספק כבש ספק איל, לא היה צריך פסוק
 68 מיוחד להשמיענו שמביא עליו נסכי איל, שמאחר והוא ספק, פשוט
 69 הדבר שצריך להביא עליו נסכי איל, ולהתנות שאם הוא כבש, יביא
 70 השאר כנדבה. ואם כן לדעת רבי יוחנן ושלפגס הוא בריה בפני
 71 עצמו, אין מקום לספק של רבי זירא, ובודאי שאינו יוצא ידי חובתו
 72 על ידי פלגס.
 73 רבי זירא מבאר שספיקו הוא רק לדעת בר פדא: **כִּי תִבְעֵי לָךְ – כֵּל**
 74 **הַסֵּפֶק הוּא אֵלֶיבָא דְּבַר פְּדָא,**

1 דוחה הגמרא את ראיית רבא: באמת יתכן שתחילת הציהוב אינו
 2 בריה בפני עצמה, אלא פסולו הוא משום ספק, ואין הפסוק נצרך
 3 למעטו. **וְכִי אֵיצְמִירֵךְ קָרָא –** מה שהוצרך הפסוק ללמדנו, הוא
 4 **לְמַעוֹטֵי עוֹף שֶׁנִּרְבַּע לְאֹדָם,** וכן עוף שניעבד לעבודה זרה, כגון
 5 שבעליו השתחוה לו, שפסולים הם לקרבן, כמו בבהמה. ומה
 6 שהזכירה הברייתא שהפסוק ממעט תחילת הציהוב, אינו אלא
 7 'אסמכתא'.
 8 הגמרא מבארת את הטעם שהוצרכנו ללמוד מפסוק מיוחד לפסול
 9 נרבע ונעבד בעוף. מבארת הגמרא: שאילולי הדרשה כאן למעט
 10 נרבע ונעבד בעוף, **סְלֵקָא דְּעֵתֵךְ אֲמִינָא –** היה עולה בדעתך לומר,
 11 שאינם פסולים לקרבן. והטעם, **הוֹאִיל וְכִתִּיב לַעֲנִין מוֹמִים הַפּוֹסְלִים**
 12 **בַּקֶּרֶב (ויקרא כב כח) 'כִּי מִשְׁחָתָם בָּהֶם מוֹם כִּם לֹא יִרְצוּ לָכֶם,'** והיינו
 13 שבין 'השחתה' ובין 'מום' פוסלים בקרבן. **וְתִנָּא דְּכִי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל,**
 14 **כֵּל מְקוֹם שֶׁנִּיאָמַר בְּתוֹרָה לְשׁוֹן 'הַשְּׁחָתָה,' אֵינוֹ מְדַבֵּר אֵלָּא עַל דְּבַר**
 15 **עֲרוּהּ, וְעִבּוּדֵת בּוֹכְבִים.** מבארת הברייתא מנין למדים כן, **דְּבַר עֲרוּהּ**
 16 **קָרִי 'השחתה,' דְּכִתִּיב בְּעֵנִין דּוֹר הַמִּבּוּל (בראשית ו' י) 'כִּי הִשְׁחִיתָ כָּל**
 17 **בְּשָׂר אֵת דְּרָבּוּ עַל הָאָרֶץ,'** ודור המבול השחיתו על ידי שחטאו
 18 בדבר ערוה, כמו שנאמר (בראשית ו' י) **וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל אֲשֶׁר**
 19 **בַּחַרְדָּי, שְׁהִיוּ נֹזְקִים לְנֶשֶׁי רִיעֵיהֶם וְכָל בְּהֵמָה חַיָּה.** וְעִבּוּדֵת בּוֹכְבִים
 20 אף היא קרויה 'השחתה', **דְּכִתִּיב (דברים יט ט) 'שֶׁן תִּשְׁחִיתוּן וְעִשִׂיתֶם**
 21 **לָכֶם פְּסָל,'** שצא ש'הלשון 'השחתה' האמורה לענין הקרבנות,
 22 הכוונה להשחתה של דבר ערוה ועבודת כוכבים.
 23 הגמרא מבארת כיצד היינו אומרים שאין לפסול נרבע ונעבד
 24 בעופות, על פי הברייתא של רבי ישמעאל. מבארת הגמרא: מאחר
 25 והוקשו מומים לדבר ערוה ועבודת כוכבים על ידי שהוסמכו בכתוב,
 26 היה מקום לדרוש כן, **כֵּל קֶרֶבן שֶׁהַמוֹם פּוֹסֵל בּוֹ,** והיינו בהמות, אף
 27 **דְּבַר עֲרוּהּ (רובע ונרבע) וְעִבּוּדֵת בּוֹכְבִים (נעבד) פּוֹסְלִין בּוֹ. וְכֵל**
 28 **קֶרֶבן שֶׁאֵין הַמוֹם פּוֹסֵל בּוֹ,** והיינו עופות, כפי שיתבאר להלן, **אֵין**
 29 **דְּבַר עֲרוּהּ וְעִבּוּדֵת בּוֹכְבִים פּוֹסְלִין בּוֹ. וְהֵנִי –** אותם העופות,
 30 **הוֹאִיל וְלֹא פּוֹסֵל בְּהוֹ מוֹמָא –** אין מום פוסל בהם, **דְּאָמַר מַר, דִּישֵׁי**
 31 **תַּמּוּת –** שצריך הקרבן להיות תמים מומם פוסל בו, **וְזָבְרוּת –** דיני
 32 חילוק בין זכרים לנקבות, שייכים רק בבהמה, **וְאֵין דִּינֵי תַּמּוּת**
 33 **וְזָבְרוּת בְּעוֹפוֹת,** אלא אף בעל מום ונקבה כשרים לקרבן. ומאחר
 34 ואין מום פוסל בעוף, **אֵימָא –** הייתי אומר שדְּבַר עֲרוּהּ (נרבע)
 35 **וְעִבּוּדֵת בּוֹכְבִים (נעבד) נִמְי לֹא לְפִסּוּל בְּהוֹ –** גם לא יפסל לקרבן
 36 עופות. **קָא מְשַׁמַּע לָן הַתְּנָא,** שדורשים מהפסוק 'מן התורים' ו'מן בני
 37 היונה' שלא כולם כשרים, ולמעט נרבע ונעבד לקרבן. ומאחר

המשך ביאור למס' חולין ליום שלישי עמ' ב

12 **גמרא**
 13 הגמרא מביאה ברייתא המבארת את דברי המשנה: **הָיִנוּ רַבִּינָן, פְּרָה**
 14 **אֲדוּמָה, דוּוּקָא בְּשַׁחֲטָהּ בְּשָׂרָה, אַבֵּל בְּעֵרִיפָה פְּסוּלָה.** ואילו עֲגֵלָה,
 15 **דוּוּקָא בְּעֵרִיפָה בְּשָׂרָה, אַבֵּל בְּשַׁחֲטָהּ פְּסוּלָה. נִמְצְאוּת –** נמצא
 16 **שֶׁהַכֶּשֶׁר בְּפָרָה דִּהְיִינוּ שְׁחִיטָה, פְּסוּל בְּעֲגֵלָה.** ואילו הַכֶּשֶׁר בְּעֲגֵלָה
 17 **דִּהְיִינוּ עֵרִיפָה, פְּסוּל בְּפָרָה.**
 18 מקשה הגמרא: **וְתַנָּא פְּרָה בְּשָׂרָה גַם בְּעֵרִיפָה, ויילמד הדין מְקָל**
 19 **וְחוֹמֵר. וְמָה עֲגֵלָה, שְׁלֹא הוֹכְשָׁרָה בְּשַׁחֲטָהּ, כְּפִי שֶׁשֵּׁנִינוּ בְּבִרְיָתָא,**
 20 **ויתבאר בגמרא (להלן כ"ד) המקור לזה בכתוב, מכל מקום הוֹכְשָׁרָה**
 21 **בְּעֵרִיפָה, פְּרָה שֶׁהוֹכְשָׁרָה בְּשַׁחֲטָהּ, אֵינוֹ דִּין שֶׁהוֹכְשָׁרָה –** שתנא
 22 **כשירה בְּעֵרִיפָה.**

1 שבירושלים, ומודדים ממנו אל הערים שסביבות החלל. לאחר
 2 שנמצאה העיר הקרובה אל החלל, חוזרים בית דין הגדול למקומם
 3 שבירושלים, ובית דין של אותה העיר לוקחים עגלת בקר, ומורידים
 4 אותה אל נחל איתן, ועורפים אותה בקופיץ מהעורף, ובית דין של
 5 אותה העיר עם כל זקני העיר רוחצים את ידיהם במקום עריפתה
 6 בנחל, ואומרים: **יְדִינוּ לֹא שִׁפְכוּ אֵת הַדָּם הַזֶּה' וגו' (דברים כא ז).**
 7 המשנה מבארת את אופן עשייתם של הפרה האדומה ושל העגלה
 8 הערופה: האופן הַכֶּשֶׁר בְּפָרָה אֲדוּמָה, דִּהְיִינוּ שְׁחִיטָה, פְּסוּל בְּעֲגֵלָה,
 9 שעגלה נעשית דווקא על ידי עריפה. ואילו האופן הַכֶּשֶׁר בְּעֲגֵלָה,
 10 דִּהְיִינוּ עֵרִיפָה, פְּסוּל בְּפָרָה, שפרה אדומה נעשית דווקא על ידי
 11 שחיטה.

המשך ביאור למס' חולין ליום רביעי עמ' ב

5 דבר הנכנס לתוכו אף על פי שלא נגע. עונה הגמרא: **אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן,**
 6 **מֵאַחַר וְנֹאמַר 'כֵּל אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ יִטְמָא,' בּוֹה הַתּוֹרָה הַעֲרִידָה עַל כְּלֵי**
 7 **חָרָם טְמֵא, שְׁמַטְמֵא כֵּל מִזֶּה שֶׁבְּתוֹכוֹ,**

1 שתבאר הגמרא להלן, אף 'תוכו' הָאָמַר לִיטְמָא, מלמדנו שהכלי
 2 נטמא מטומאה שנכנסה אל תוכו אף על פי שלא נגע הכלי
 3 בטומאה.
 4 שואלת הגמרא: **וְהָתָם –** לענין לטמא דבר אחר, מְנַלְן שהכלי מטמא

אינו לוקה על אכילת שיאור, ומשמע שאינו ודאי חמץ. ובאופן זה יש להסתפק, כשנדר להביא לחמי תודה מן המצה או מן החמץ, והביא שיאור כזה, מאי, האם יצא ידי חובת נדרו או לא. ומבאר הגמרא את צדדי הספק, האם שיאור כזה לדעת רבי יהודה ספיקא הויא – ספק מצה ספק חמץ הוא, ונפיק – ויוצא ידי חובתו ממה נפשך, שהרי התחייב להביא מאיזה שירצה, והביא דבר שהוא או חמץ או מצה. או דלמא שפיריה בפני עצמה הוא, שאינו לא חמץ ולא מצה, ולא נפיק.

הגמרא מקשה על עצם הספק: כיצד יתכן לומר שהמתחייב להביא עשרה לחמי תודה, יוצא ידי חובתו על ידי שמביא עשר חלות, והאמר רב הונא, האומר תרי עלי להביא לחמי תודה, מביא קרבן תודה, ולתמה – ארבעים חלות שמביאים עם התודה, משום שאדם יודע שאין מביאים לחמי תודה בלא קרבן תודה, וכונתו היתה בודאי גם לקרבן תודה. וכיון דאיתניב ליה בתודה ולתמה, כיצד יכול הוא לצאת ידי חובתו, אף אם יביא בתוכם עשר חלות מן השיאור, והא לא ידע האי גברא [הנודר] אי תמיץ הוא, דליתיה מצה – האם השיאור שהביא הוא חמץ [ועולה לו בתורת עשרה לחמי חמץ], כדי שיביא את השאר מצה. אי מצה הוא, דליתיה – שיביא את השאר תמיץ. וכיון שכן, על כרחו צריך הוא להביא ארבעים חלות כשירות ודאי, ובוהו הלא יצא ידי חובת נדרו, שהרי הביא הוא ארבעים חלות, ובנוסף הביא גם את העשר חלות העשויות שיאור.

מתרצת הגמרא: לא צריכא אלא באופן דאמר 'תרי עלי להביא [חלה] [עשר חלות], מן החמץ או מן המצה, בשביל לפטור את החיוב להביא לחמים עם קרבן תודתו של פלוני'. ובאופן זה, אינו מתחייב בקרבן תודה ולחמה, ואינו צריך לצאת ידי חובה על ידי אותן חלות. מקשה הגמרא: סוף סוף, הא לא ידע האי גברא – בעל הקרבן, אי – אם אותו שיאור שהביא עבורו הנודר, תמיץ הוא, דליתיה – שיביא הוא עצמו [בעל הקרבן] את השאר מצה, אי מצה הוא, דליתיה – שיביא את השאר תמיץ. ומאחר שהנודר התחייב לפטור את פלוני מעשר חלות, ולא פטר אותו מכלום, שהרי מחמת הספק, יצטרך הוא להביא ארבעים חלות כשירות ודאי. ואם כן לא יצא הנודר ידי נדרו.

מסיקה הגמרא: לא צריכא אלא באופן דלא אמר 'לפטור' את תודתו של פלוני, אלא רק אמר 'תרי עלי להביא עשר חלות לתודתו של פלוני'. שבאופן זה הוא עצמו לא התחייב בקרבן תודה ולחמה, אלא רק התחייב להביא עשר חלות לצדק לתודת פלוני, והביא שיאור כזה. ואותו פלוני ודאי אינו יוצא ידי חובתו על ידי חלות אלו, ואף הנודר לא התחייב לפטור את פלוני מחלות תודה, אלא רק להביאם בלבד, שסבור היה שיוכלו להיקרב יחד עם החלות של בעל הקרבן. ובאופן זה יש להסתפק לענין מיפק גברא – יציאת הנודר ידי נדרו, האם שיאור זה נחשב ספק חמץ ספק מצה, ונפיק – יוצא הוא ידי חובת נדרו, שהרי הביא דבר שהוא או חמץ או מצה. או ששיאור זה נחשב בריה בפני עצמו, ולא נפיק.

מסיק רבי זירא: תיקו – תעמוד שאלה זו בספק, שלא נפשטה.

משנה

אגב המשניות לעיל, ממשיך התנא לבאר דינים נוספים הכשרים באחד ופסולים בשני.

התבאר בתורה (במדבר יט), שאדם שנטמא בטומאת מת, נטמא שבעת ימים, וטהרתו היא על ידי שאיש טהור מזה עליו מאפר הפרה האדומה הנתון במים חיים, ביום השלישי וביום השביעי. וביום השביעי לאחר ההזאה, טובל במקוה, ולאחר הערב שמש הוא נטהר. ועשית האפר היתה על ידי שהיו לוקחים פרה אדומה תמימה, ושוחטים אותה בהר ששחה, ולאחר מכן שורפים אותה על גבי המערכה ששם נשחטה. והיו לוקחים כלי ובו מים חיים, ומניחים בו את האפר. ובאפר זה היו מטהרים את הטמאים.

עוד התבאר בתורה (דברים כא ט-ט), שכאשר נמצא הרוג בשדה בארץ ישראל ולא נודע מי הכהו, יוצאים חמשה זקנים מבית דין הגדול המשך בעמוד קכ

דאמר – הסובר שאדם שהקריב פלגס, מיתתי ומתני – מביא נסכי איל [כמבואר במשנה (ס)], אך צריך הוא להתנות, שאם אינו איל, יהיה מותר הנסכים נדבה. ויש להסתפק מזה הוא מתנה. מי אמרינן – האם נאמר שרק פאיל וכבש הוא מתנה, שאם הוא איל, יהיו אלו נסכיו, ואם הוא כבש, יהיו נסכי הכבש והדיינו עשרון סולת למנחה, ורביעית ההין יין לשם נסכיו, והשאר נדבה. אבל גבריה – באפשרות שפלגס הוא בריה בפני עצמו, הוא לא מתנה, משום שפשוט הדבר שאינו בריה בפני עצמו, אלא או כבש או איל. ולענין הנידון שהתפקדו בו, הנודר להביא איל או כבש מאיזה שירצה, יוצא ידי חובתו על ידי שמביא פלגס, שמאחר והוא ספק כבש ספק איל, יוצא ממה נפשך.

או דלמא, גבריה נמי מתנה, דאמר – שבנוסף למזה שמתנה אם זה כבש או איל, הוא מוסיף ואומר דאי פריה תנה – אם הפלגס נחשב בריה בפני עצמו, ליהוי פוליה – יהיו כל הנסכים שהבאתי, נדבה. ולענין הנידון לעיל, אינו יוצא ידי חובתו בפלגס, מאחר ויש לחוש שמא אינו כבש ואינו איל.

מסיק רבי זירא: תיקו – תעמוד שאלה זו בספק, שלא נפשטה.

הגמרא מביאה ספק נוסף של רבי זירא, בענין דומה לספיקות הקודמים.

המביא קרבן תודה, יחד עם הקרבן צריך הוא להביא לחמי תודה, והם ארבעים לחמים, שלשים חלות מצות, ועשרה לחמי חמץ. ארבעה לחמים מתוכם [אחד מכל מין] ניתנים לכהן המקריב את הקרבן, והשאר נאכל לבעלים, כמבואר בפסוקים (ויקרא ז יב-ד).

שלשה שלבים יש בעיסה, בתחילה היא 'מצה', וכאשר היא מחמיצה לגמרי היא 'חמץ' [והוא הנקרא בלשון המשנה (פסחים מה) 'סידוק', משום שלאחר שהחמיצה העיסה לגמרי, נעשים בה סדקים]. וקודם לכן, כאשר התחילה להחמיץ ועדיין לא החמיצה לגמרי, נקראת היא 'שיאור'. ונחלקו התנאים (ס) בשיעור הדבר, לדעת רבי מאיר, 'כל שהכסיו פניו כאדם שעמדו שערותיו' [כאדם שמתוך פחד ורתת פניו מכספין], הוא נקרא 'שיאור', ואם נעשה בקרני חגבים [וסך לכאן וסדך לכאן] כבר נחשב הוא חמץ גמור. ולדעת רבי יהודה כשנעשה בקרני חגבים הוא נקרא 'שיאור', וחמץ גמור הוא רק כאשר 'תערבו סדקי זה בזה'. ולכל הדעות, שיאור דינו להשרף, כמבואר במשנה (ס).

כעני רבי זירא, האומר 'תרי עלי להביא עשר לחמי תודה, מן תמיץ או מן המצה' כלומר מאיזה שארצה. והביא אותם כשהם 'שיאור', שיצאו מכלל מצה, ולא הגיעו לכלל חמץ. מהו, האם יצא ידי חובת נדרו או לא. ולהלן יתבאר צדדי הספק.

הגמרא מקדימה לבאר באיזה מצב של 'שיאור' הביא את הלחמים. מבררת הגמרא: שיאור דמאן – לפי איזו שיטה בענין 'שיאור' מדובר שהביא, אי – אם הכוונה שיאור דרבי מאיר דהיינו שהכסיו פניו, והספק הוא לדעת רבי יהודה הסובר ששיאור הוא בקרני חגבים, בזה אין להסתפק, שהרי לדעת רבי יהודה, עיסה כזו מצה מעלייתא היא – מצה גמורה היא [שהרי רק הכסיו פניה ועוד לא נעשית כקרני חגבים]. ואם כן פשוט הדבר שיצא ידי חובת נדרו בתורת לחמי מצה. ואי – אם הכוונה לשיאור דרבי יהודה שהוא 'כקרני חגבים', והספק הוא לדעת רבי מאיר הסובר ששיאור הוא כשהכסיו פניו, גם בזה אין להסתפק, שהרי לדעת רבי מאיר, שיאור כזה תמיץ הוא [שהרי כבר נעשה כקרני חגבים], והוא מאוחר מ'הכסיו פניו', ואם כן פשוט הדבר שיצא ידי חובת נדרו, בתורת לחמי חמץ.

ממשיכה הגמרא לברר: ואי – אם הכוונה לשיאור דרבי מאיר, שהכסיו פניו, והספק הוא לדעת רבי מאיר, גם בזה אין להסתפק, שהרי מדלתי עליה – מכך שלדעת רבי מאיר האוכל שיאור כזה בפסח לוקה, כמבואר בברייתא (פסחים מג), מוכח שתמיץ הוא נחשב. ואם כן פשוט הדבר שיצא ידי חובת נדרו, בתורת לחמי חמץ.

מסיקה הגמרא: אלא מדובר כאן בשיאור דרבי יהודה [כקרני חגבים], והספק הוא לדעת רבי יהודה, שמצד אחד סובר ששיאור ישרף, ואם כן מוכח שיש בו צד חמץ, אך מצד שני לדעת רבי יהודה

המשך ביאור למס' חולין ליום שלישי עמ' ב

גמרא

12
13 הגמרא מביאה ברייתא המבארת את דברי המשנה: **הָגְנוּ רַבְּנָנוּ, פְּרָה**
14 **אדומה, דווקא בְּשָׁחִיטָה בְּשֶׁרָה, אבל בְּעֵרִיפָה פְּסוּלָה. ואילו עֵגְלָה,**
15 **דווקא בְּעֵרִיפָה בְּשֶׁרָה, אבל בְּשָׁחִיטָה פְּסוּלָה. נִמְצְאָת – נמצא**
16 **שהכֶּשֶׁר בְּפָרָה דהיינו שחיטה, פְּסוּל בְּעֵגְלָה. ואילו הכֶּשֶׁר בְּעֵגְלָה**
17 **דהיינו עריפה, פְּסוּל בְּפָרָה.**
18 **מקשה הגמרא: וְתָהּא פְּרָה בְּשֶׁרָה גַם בְּעֵרִיפָה, וילמד הדין מְקַל**
19 **וְחוֹמֵר. וְמָה עֵגְלָה, שְׁלֵא הוּבְשָׁרָה בְּשָׁחִיטָה, כפי ששנינו בברייתא,**
20 **ויתבאר בגמרא (להלן כד.) המקור לזה בכתוב, מכל מקום הוּבְשָׁרָה**
21 **בְּעֵרִיפָה, פְּרָה שְׁהוּבְשָׁרָה בְּשָׁחִיטָה, אינו דין שְׁהוּבְשָׁרָה – שתהא**
22 **כשירה בְּעֵרִיפָה.**

1 שבירושלים, ומוודים ממנו אל הערים שסביבות החלל. לאחר
2 שנמצאה העיר הקרובה אל החלל, חוזרים בית דין הגדול למקומם
3 שבירושלים, ובית דין של אותה העיר לוקחים עגלת בקר, ומורידים
4 אותה אל נחל איתן, ועורפים אותה בקופיץ מהעורף, ובית דין של
5 אותה העיר עם כל זקני העיר רוחצים את ידיהם במקום עריפתה
6 בנחל, ואומרים 'יְדִינּוּ לֹא שָׁפְכוּ אֶת הַדָּם הַזֶּה' וגו' (דברים כא ז).
7 המשנה מבארת את אופן עשייתם של הפרה האדומה ושל העגלה
8 הערופה: האופן הַכֶּשֶׁר בְּפָרָה אדומה, דהיינו שחיטה, פְּסוּל בְּעֵגְלָה,
9 שעגלה נעשית דווקא על ידי עריפה. ואילו האופן הַכֶּשֶׁר בְּעֵגְלָה,
10 דהיינו עריפה, פְּסוּל בְּפָרָה, שפרה אדומה נעשית דווקא על ידי
11 שחיטה.